

Arrest

nr. 200 711 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MONFILS
Remy Soetensstraat 12
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die loco advocaat D. MONFILS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 september 2017 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens een winkeldiefstal, waarvoor een afzonderlijk PV werd opgesteld: AN.12.L9.003711/2017.

1.2. Op 20 oktober 2017 richt verzoeker de vraag tot opheffing van het inreisverbod. Die aanvraag wordt afgewezen gelet op de schendingen van de openbare orde.

1.3. Op 9 september 2017 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de heer

Naam : C(...)

voornaam : F(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Shqiptare

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09.09.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan,

Hij werd op heterdaad betrapt bij een poging tot winkeldiefstal (PV. AN.12.L9.003711/2017)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het is daarom dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

o voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel stelt de verzoekende partij dat er sprake is van materiële vergissingen. Zij stelt dat er een fout is gemaakt in het noteren van haar naam. Het middel luidt als volgt: *“A) Premier moyen: erreur dans l'identité du requérant. Le requérant fait remarquer que dans l'acte attaqué, son prénom est erronément repris comme «Flerene» alors qu'il s'agit de «Florenc». En outre il relève que son lieu de naissance est mentionné comme «Shqiptare» (ce qui veut dire Albanais dans la langue albanaise) alors qu'il s'agit de la ville de El Bassan. Ces informations figurent pourtant correctement reprises dans les documents de police, auxquels est joint d'ailleurs le passeport de l'intéressé. L'acte attaqué est donc entaché d'une double erreur.”*

2.1.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het aanhalen van een materiële vergissing. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

Bovendien gaat het enkel om een materiële vergissing die in se geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing. Verzoeker betwist dit ook niet nu hij enerzijds huidige vordering instelt en anderzijds reeds

vanuit het herkomstland een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod indiende. Hij toont derhalve niet aan wat het belang is bij zijn kritiek.

Het eerste middel is onontvankelijk.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 9, 44nonies, 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en “het beginsel van de persoonlijkheid van een straf”:

“B) Deuxième moyen : violation des articles 44 nonies et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 – violation des articles 9 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 – violation des articles 1 à 3 de loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs – violation du principe de personnalité des peines. Il ressort des dispositions qui précèdent que l'étranger ne peut faire l'objet d'une interdiction d'entrée que s'il s'est rendu coupable d'un comportement quelconque contraire à la loi ou à la réglementation en vigueur. Il doit bien évidemment être question d'un comportement dont il s'est rendu lui-même, personnellement coupable. En outre la mesure d'interdiction doit être proportionnelle à la gravité du comportement. Or, il ne relève d'aucun élément du dossier administratif que le requérant se serait rendu lui-même coupable d'un vol ou d'une tentative de vol. Le rapport de police (pièce 2) cité par l'autorité administrative dans la décision attaquée mentionne uniquement que le requérant a été contrôlé à l'occasion d'un flagrant délit de vol (« naar aanleiding van een heterdaad winkeldiefstal ») tandis que le rapport administratif (pièce 3) relève qu'il se trouvait en compagnie de trois autres personnes (« naam et voornaam vergezeller : Muca Gentian, Muca Bled, Caushllari Elvis). En réalité, c'est à l'occasion d'une tentative de vol commise par Elvis CAUSHLLARI et dont le requérant ignorait tout que les quatre garçons ont été interpellés. Dans ces conditions et dès lors que le dossier administratif ne permet pas de relever l'existence d'une infraction dans le chef personnel du requérant, il doit être considéré que la mesure d'interdiction n'est pas légalement fondée ni motivée. Elle doit donc être annulée.”

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij nalaat de opgeworpen schendingen van de artikelen 9 en 44nonies van de Vreemdelingenwet uiteen te zetten, waardoor zij hier niet dienstig naar kan verwijzen.

Waar de verzoekende partij verder nog verwijst naar het beginsel van de persoonlijkheid van de straf stelt de Raad dit geen beginsel van behoorlijk bestuur is zodat de verzoekende partij hier eveneens niet dienstig naar kan verwijzen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

2.2.3. De verzoekende partij betoogt dat niet blijkt uit het dossier dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal of poging tot diefstal. Uit het administratief verslag zou blijken dat zij vergezeld was van drie andere personen. Hieruit kan niet worden afgeleid dat zij persoonlijk de dader was van de diefstal.

De bestreden beslissing steunt op artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Er werd gemotiveerd dat verzoeker op heterdaad betrapt werd bij een poging tot winkeldiefstal met verwijzing naar het proces-verbaal waarvan ook melding werd gemaakt in het administratief verslag vreemdelingencontrole, dat zich bevindt in het administratief dossier en waarvan verzoeker, gezien zijn betoog, kennis van heeft kunnen nemen.

Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Daar ten aanzien van verzoeker een proces-verbaal werd opgesteld ten zijnen laste uit hoofde van winkeldiefstal, is het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat de verwerende partij op basis van het bestaan van dit PV overgaat tot maatregelen op verblijfsrechtelijk vlak. Het gegeven dat hij op het moment dat hij betrapt werd op winkeldiefstal vergezeld was van drie andere personen, verhindert het bestuur niet zich te baseren op de vaststellingen van de politie die in zijn hoofde de winkeldiefstal hebben vastgesteld.

Verzoeker betwist niet dat hem, bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2017, geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Het determinerend motief op grond waarvan het inreisverbod werd genomen, wordt door verzoeker aldus niet weerlegd.

Een schending van de artikelen 44nonies, 74/11, 9 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan dan ook niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC